

олувили за оружіе за да си добыѣтъ стары тѣ правдини. Но опытна та имъ нѣмала успѣхъ. Спартанцы тѣ отне-ли на побѣдени тѣ, не само малка та имъ поземна соб-ственность, но и лична та имъ свобода. Илоты тѣ бы-ли обрѣнѣты въ робы — и съ тѣхъ были сравнены и сички тѣ други, кои то отъ послѣ са смѣивали да са борѣтъ съ Спартанцы тѣ за свобода.

Скоро въ сама та Спарта възникнѣли смутове: по знатны тѣ гражданы са подпигали връхъ царѣ тѣ, кога то имъ са виждадо, че царѣ тѣ твърдѣ строго ги управляли. Въ едно отъ таквызи възстанія царъ тѣ Евномъ, баща та на Ликурга, былъ закланъ съ готварскій ножъ.

Подиръ Евнома престолъ тѣ останѣлъ на по голѣ-мья му сынъ Полидекта, но Полидектъ скоро умрѣлъ и сички тѣ мысляли, че преемникъ неговъ ще бѣде по малкій тѣ му братъ Ликургъ. Ликургъ стапилъ на пре-стола; но скоро са научилъ, че свѣха му, довица та на умрѣлыя царъ Полидекта, была тежка — и тосъ часъ объевилъ, че престолъ тѣ трѣба да принадлежи на бѣдѣще то дѣте, и че той ще управѣ господарство то само като настойникъ. А между туй царица та тайно го извѣстила, че ѣ готова да затрые дѣте то, ако Ли-кургъ са ожени за нея, като стане царъ. За да спасе младенца, Ликургъ скрылъ дълбоко то си отвра-шнѣ къмъ подобно предложеніе и само искалъ отъ царица та да остави нему затриванѣ то на дѣте то.

Като са родило момче то, майка та тосъ часъ го про-водила на Ликурга. А въ туй време Ликургъ сѣдѣлъ на трапеза съ высши тѣ си сановници. Той зель дѣте то на рѣцѣ и рекълъ на присѣтствующи тѣ: „Спартанцы, ето и царъ ни са роди!“ Послѣ турилъ младенца на царскія етолъ и му далъ име Харилай, сирѣчь, “народна радость“ — защо то сички тѣ были зарадваны отъ туй доказа-телство на Ликургово то великодушіе и справедливостъ.

Изобщо поведеніето на Ликурга докарало му голѣмо уваженіе отъ съгражданы тѣ му; тѣ са старали, колко то ѣ възможно, точно да испълнѣтъ неговы тѣ повелѣ-